

hed at spørge, om jeg ikke opfatter det Forhold, der blev berørt af den foregaaende erede Taler, rigtigt, naar jeg siger, at det for Liden er saaledes, at den Embedsmand, der har med disse Sager at gjøre og ligeledes med Postvæsenets Bestyrelse, med andre Ord Departementschefen, er stillet saaledes, at han for Postvæsenets Vedkommende maa betragtes som Generalpostdirektør, men for Jernbanevæsenets Vedkommende som Departementschef. De Herrer ville jo vide, at der er en ikke ganske uvæsentlig Forskjel mellem disse to Stillinger, og det kan vel være, at man, som den erede Landssthingsmand antydede, naar man tidligere saa meget har ivret for en Forening af Overbestyrelsen af Postvæsenet og Jernbanevæsenet, har tænkt sig, at disse to Administrationsgrene skulde samles paa den Maade, at ligesom Ministerens Stilling til begge er den samme, saaledes skulde ogsaa Overbestyrerens Stilling til begge være den samme. Efter sædvanlig Sprogbrug og Forretningsgang er Forskjellen den, at den saakaldte Generaldirektør, f. Ex. Generaloldirdirektøren eller Generalstattektirektøren — som han nu hedder, da nu efter den store, efter min Mening alt for store Sammenlægning af Forretninger, der har fundet Sted, een Mand har hele dette Direktorat for Slattervæsenet — underskriver i eget Navn og i det Hele taget har den daglige Bestyrelse, ikke paa Ministerens Vegne, men, om end under Ministerens Overtilsyn, dog i eget Navn nedad, hvoraf paa den anden Side følger, at han forhandler skriftlig med den ham overordnede Minister, hvoraf saa atter følger, at de af ham gjorte skriftlige Indstillinger behandles som almindelige indkomne Sager, og saaledes forelægges Ministeren gennem Sekretariatet — hvilket naturligvis ikke forhindrer, at der navnlig, naar der er et godt Forhold mellem Ministeren og Generaldirektøren, kan finde mündtliche Forhandlinger Sted imellem dem — medens derimod Departementschefen, selv om han i løbende Sager afgjør disse, uden at forelægge dem for Ministeren, underskriver „Paa Ministerens Vegne.“ Departementschefen kan vel give skriftlige Vota, det er noget Andet, men han forelægger ikke skriftlige Expeditioner, gjør ikke skriftlige Indstillinger til Ministeren paa den Maade som Generaldirektøren. Nu tror jeg ganske vist, at det har været almindeligt, at, naar man talte om en Forening af Postvæsenets Overbestyrelse med Overbestyrelsen af Jernbanevæsenet under en Generaldirektør, saa tænkte man sig, at denne Generaldirektør skulde staa paa samme Fod i alle Retninger, ikke paa høire Fod i den ene og paa venstre Fod i den anden, men ens med høire og venstre Fod, Forholdet har imidlertid, saa vidt jeg veed, udviklet sig paa en anden Maade. Jeg tillader mig at spørge, om det ikke har udviklet sig saaledes, at den Mand, om hvem der er Spørgsmaal, staaer i Postfager med høire Fod som Ge-

neraldirektør, men i Jernbanefager med venstre Fod som Departementschef, hvilket vistnok maa give ham en usikker og vanskelig Stilling, idet han da hverken staaer sikkert paa høire eller paa venstre Fod, fordi han ikke staaer ens paa begge. Dette er imidlertid ikke nogen Nødvendighed; men jeg tror, at der igennem denne forskjellige Stilling er kommet en Forskjellighed i Sagernes Behandling. Jeg beder den erede Minister og de Mand, der have nærmere med denne Sag at gjøre, at være overbeviste om, at jeg aldeles ikke siger dette for at dable, hvad der er sket. Jeg kjender for lidt til Detaillen, til at jeg kan have nogen bestemt Mening derom. Men jeg skyer ikke at udtale, at hvis man har anset det for nødvendigt at ordne Forholdet saaledes, saa er det i og for sig mindre heldigt, og er det blevet nødvendigt, saa er det fordi man saavel under Indenrigsministeriet som under Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og under Finansministeriet er gaaet ind paa en altfor stor Indskrænkning i de Arbeidskræfter, der staa nærmest under Ministeren. Indskrænkningen af Departementschefernes Tal, som den sandt Sted ved den sidste Lov om dette Forhold af 1870 i Genshold til de da stedsundne Forhandlinger, var efter min Overbevisning en meget stor og væsentlig Feil, som allerede har lagt sig for Dagen paa forskjellig Maade i Administrationen, og som vil vedblive at vise sig i større og større Grad, fordi det ikke bliver muligt at faae de fornødne Kræfter, der behøves til med Ro og tilbørlig Sagkundskab at forberede Behandlingen af de mange forskjellige baade løbende Sager og Lovgivningsfager, som gjøre Krav paa større Tid og større Omhu, end det er muligt at anvende derpaa med den Samling af Forretninger, som man nu har lagt ind under en Departementschef. — Hvad den Ordning angaar, som man har paatænkt med Hensyn til Chefen for Statsbanedriftens Hovedkontorer, tilstaaer jeg, at jeg paa dette Punkt ligesom den erede Landssthingsmand, der først havde Ordet, trænger til en nærmere Forklaring, før jeg kan overbevise mig om, at den er rigtig. Jeg har taget det Lønningsreglement, som gjaelder for de sjællandske Jernbaner frem, og jeg finder deri, at, medens der ganske rigtig ogsaa der ved hver Baneafdeling er ansat en Overingeniør, ved Maskinafdelingen en Overmaskinmester, ved Driften i Almindelighed en Overdriftsinspektør, — altsaa forsaavidt paa samme Maade, som her er foreslaaet, — stiller Forholdet sig derimod ikke paa den Maade med Hensyn til Hovedkontoret. Jeg finder nemlig i det nævnte Lønningsreglements § 3 ved Hovedkontoret en Expeditionssekretær som Chef for Sekretariatet, en Hovedbogholder som Chef for Bogholderkontoret, en Hovedkasserer som Chef for Kassererkontoret og en Hovedrevisor som Chef for Revisionskontoret, og disse Embedsmænd staa naturligvis hver for sig umiddelbart under Driftsdirektøren, eller